

Justis- og beredskapsdepartementet - JD
Postboks 8005 Dep.
0030 OSLO

Vår referanse: 16/00430-2
Arkivkode: X00 &00
Saksbehandler: Jostein Selle
Deres referanse:
Dato: 25.05.2016

Høringsuttalelse - evaluering av offentleglova

1. Innledning

Det vises til departementets brev av 25. februar 2016 hvor en rapport med evaluering av offentleglova utarbeidet av Oxford Research AS ble sendt på høring.

Rapporten er sendt på høring uten nærmere kommentarer fra departements side, hverken om hvordan rapporten vil bli fulgt opp eller om den etter departements vurdering gir grunn til å vurdere lovendringer. Samtidig pekes det i høringsbrevet på at høringsinstansene kan komme med innspill til lov- og forskriftsendringer på området – også helt uavhengig av om temaet er omtalt i evalueringsrapporten eller ikke - og at slike innspill må inneholde grunngeving og en mest mulig konkret formulering av endringen.

KS forutsetter at eventuelle forslag til endringer i offentleglova fra regjeringens side blir utredet og sendt på høring på vanlig måte. Vi har i denne høringsuttalelsen valgt å konsentrere merknadene i hovedsak om forhold som evalueringsrapporten gir foranledning til å kommentere.

Rapporten gir imidlertid ikke et egnet grunnlag for en nærmere vurdering av konkrete lovendringsforslag. Til det er den for generell og lite spesifikk når det gjelder hvordan enkeltbestemmelser i loven fungerer, og hvilke avveininger som må gjøres.

KS vil imidlertid med utgangspunkt i noen funn i rapporten peke på noen problemstillinger som vi også har erfart i vår kontakt med kommunene og fylkeskommunene på dette området. Herunder vil vi også knytte enkelte kommentarer til hvordan enkelte bestemmelser i loven ser ut å fungere fra vårt synspunkt. Vi vil i hovedsak fokusere på forhold i kommunesektoren.

2. Generelle problemstillinger

Hovedinntrykk

Rapporten viser – slik vi forstår det – at Oxford Research sin oppfatning er at loven i hovedsak ser ut til å fungere relativt bra. Det fremgår at loven har ført til større fokus på offentlighet, og økt oppmerksomhet og kunnskap om offentlighet i forvaltningen generelt. Videre framgår av rapporten at loven i all hovedsak praktiseres etter intensjonene.

Åpenhet og innsyn er noen av grunnsteinene for demokrati og tillit. Kommunenes betydning på dette området skal ikke undervurderes. KS fører ikke statistikk over hvordan kommunene møter innsynsbegjæringer, men vårt generelle inntrykk gjennom kontakt med kommuner i medlemsservicesaker, kurs for kommuner og annen kontakt er at det ikke gjør seg gjeldende noen

gjennomgående motvilje mot åpenhet. Heller ikke rapporten fra Oxford Research gir holdepunkter for at en slik motvilje eksisterer. Tvert i mot fremgår at selv om enkelte kommuner har kompetanseutfordringer, er resultatene av de vurderinger som gjøres i stor grad korrekte, og at praksis i hovedsak er god.¹

Rapporten gir også indikasjoner på en utvikling i retning av økt åpenhet i kommunene og fylkeskommunene.² Videre peker rapporten på at en rekke kommuner og fylkeskommuner har gått langt i å legge til rette for offentlighet gjennom å legge dokumenter i fulltekst på internett, og at slike kommuner får få eller i ingen innsynsbegjæringer. Dermed får flere innsyn i relevante offentlige dokumenter enn før.³ Samlet sett vurderer vi det slik at utviklingen går i ønsket retning.

Kompetansebildet varierer mellom ulike kommuner, også på dette området. Når bildet varierer kan det skyldes flere forhold. Vårt inntrykk er at det ofte skyldes usikkerhet. Offentlighetsloven er ikke alltid like klar. Flere av bestemmelsene er utpreget skjønnsmessige, og særlig for personer uten juridisk fagutdannelse kan det noen ganger være vanskelig å avgjøre hvor grensene går. Dette gjelder selv om det finnes godt veiledningsmateriell – som for eksempel Justis- og politidepartementets «Rettleiar til offentleglova».

Rapporten bekrefter dette inntrykket når den peker på at forvaltningen opplever loven som vanskelig å praktisere.⁴ Sammenholdt med at kjennskapen til loven også er varierende mellom journalister, og at flere omtaler loven som «unødvendig forvirrende, vanskelig, komplisert og uklar»,⁵ representerer dette en betydelig utfordring. Det er uheldig at det litt for ofte er behov for juridisk ekspertise når en innsynsbegjæring skal behandles.

Blant annet gjelder dette lovens bestemmelser om taushetsplikt. For saksbehandlere som ikke er fagjurister er det ikke alltid klart hva som omfattes av «noens personlige forhold» eller hvilke opplysninger som det er «av konkurransemessig betydning å hemmeligholde.» Også for jurister kan det være vanskelig å avgjøre hva som er av konkurransemessig betydning, ettersom det ofte betinger inngående bransjekunnskap. Det kan innebære en utfordring å avgjøre dette i konkrete saker uten inngående kjennskap til bakgrunns-kilder. Siden brudd på taushetsplikten kan være alvorlig, praktiseres det derfor ofte en forsiktighetslinje. Vi antar imidlertid at spørsmålet om utforming av bestemmelser om taushetsplikt vil bli vurdert nærmere av forvaltningslovutvalget, og går derfor ikke nærmere inn på dette her. Enkelte andre bestemmelser som er krevende å håndtere for brukerne er kommentert nærmere nedenfor.

Når det gjelder den generelle utfordringen knyttet til at loven er kompetansekreven, er det neppe noe entydig svar på hvordan denne utfordringen kan møtes. Interessant for så vidt er rapportens påpekning av sammenhengen mellom antall innsynsbegjæringer og kompetanse.⁶ Hvis det er få innsynsbegjæringer blir ikke kompetansen utviklet. Utfordringen med at det mangler jurister i kommunesektoren er også kjent fra andre områder, men lar seg vanskelig løse fra sentralt hold. I prinsippet kan kompetansespørsmålet løses på flere måter. Regelforenkling kan gjøre loven enklere å håndtere. KS' påpekning i høringsuttalelse til offentlighetslovutvalget i 2003 om behovet for en «klar og utvetydig» lov er fortsatt aktuell. Det synes fortsatt å være et potensial for forbedringer med hensyn til struktur og

¹ Rapporten s. 70.

² Side 63.

³ Side 12.

⁴ Side 12.

⁵ Side 125

⁶ Side 21 og 136/137.

språklig forenkling. Men hva som er forenkling er ikke alltid gitt. En mer utførlig regulering i loven vil lett gjøre at loven svulmer opp. Dette kan tale for at mer vekt legges på veiledning. Videre er det pekt på at loven allerede har ført til større fokus på offentlighet, og økt oppmerksomhet og kunnskap om offentlighet i forvaltningen generelt. Videre påpekes at det over tid har vært en positiv utvikling når det gjelder åpenhetskultur.⁷ Sammenholdt med at det er en sammenheng mellom antall innsynsbegjæringer og kompetanse, kan dette gi grunn til å anta at kompetansen vil øke.

Det følger av rapporten at det i kommunesektoren gjennomsnittlig er relativt få innsynsbegjæringer. Det er imidlertid store variasjoner mellom kommuner. De store kommunene får typisk flere.⁸ Vi vil for vår del anta at det er store variasjoner mellom ulike «fagområder» i kommunen. Det er blant annet vårt inntrykk at det i anskaffelsessaker begjæres innsyn i flertallet av sakene.

Det er også grunn til å tro at antallet innsynsbegjæringer i kommuner ikke gir hele bildet av offentlighet, ettersom flere kommuner legger dokumenter ut på internett i fulltekst, og at disse får få eller ingen innsynsbegjæringer. Datatilfanget fra kommunene er imidlertid lavt.⁹ Videre er det indikasjoner på at en innsynsbegjæring enten ikke oppfattes som dette, eller ikke registreres som dette.¹⁰ I tillegg kommer at det i kommunene også gjøres sammenstillinger av informasjon fra databaser, i lovens forstand, uten at det nødvendigvis er bevissthet om at det er det man gjør.¹¹ Samlet sett gir dette grunn til mistanke om at rapporten gir en viss underrapportering av innsyn i kommunene, noe som også er påpekt i rapporten.¹²

Forutsetninger for offentlighet

Blant andre forutsetninger for offentlighet i forvaltningen peker rapporten i tillegg til kompetanse på betydningen av rutiner og organisering, journalføring og gode systemer. Det er her blant annet pekt på at i kommunene blir ikke-tradisjonelle dokumenter som e-post, SMS mv. gjerne betraktet som uformell kommunikasjon og derfor ikke journalført.¹³ Samtidig fremgår at kommunene har gode rutiner for å håndtere e-post sendt til post@-adresser.¹⁴ Videre er det pekt på at ingen av forvaltningsorganene i undersøkelsen har saksbehandlingssystemer som inkluderer SMS og andre ikke-tradisjonelle dokumenter. Problemstillingen i kommunene knyttes i rapporten til «lav bevissthet og kunnskap om hva som skal journalføres». Rapporten peker på bedre tekniske løsninger som et tiltak. Vi er enig i at dette må være et egnet tiltak her.

Ressursbruk

Potensielt gir offentleglova store muligheter for innsyn. Særlig bestemmelsen i § 9 gir potensielt store muligheter for å pålegge forvaltningen å fremskaffe betydelige mengder informasjon. Som det er påpekt i rapporten er det ikke bare forvaltningen som har faktisk makt i sin anvendelse av loven – også brukerne har stor potensiell makt.¹⁵ Dersom lovens muligheter for innsyn utnyttes til det fulle, vil en omfattende bruk av retten til innsyn potensielt kunne presse frem omgåelser. Som påpekt i rapporten finnes

⁷ Side 136.

⁸ Side 37.

⁹ Side 35.

¹⁰ Side 63.

¹¹ Side 42.

¹² Side 63.

¹³ Side 70.

¹⁴ Side 62.

¹⁵ Side 138.

eksempler på innsynsbegjæringer hvor loven synes brukt på grensen av intensjonene.¹⁶ En del masseinnsynsbegjæringer som synes å være i grenseland for lovens intensjoner har skapt til dels betydelig irritasjon i enkelte saker. Det er en risiko for at det dersom forvaltningen presses for hardt i saker som synes å ligge i grenseland for lovens intensjon vil kunne påvirke holdningen til loven i forvaltningen. Det er dermed ikke bare forvaltningen men også brukerne som har et ansvar i anvendelsen av loven. Det er vesentlig at loven kan fungere i et fornuftig samspill mellom aktørene her. Sentralt er at lovens avveininger oppleves fornuftige av både forvaltningen og brukerne.

3. Spesielle utfordringer

Samtidig som åpenhets- og offentlighetsprinsippet er grunnleggende vil det i noen tilfeller være legitime og gode grunner for unntak. I det følgende vil vi se nærmere på noen bestemmelser i loven hvor det kan være grunn til å vurdere nærmere om bestemmelsen har fått en heldig utforming, eller om balansepunktet mellom hensynet til offentlighet og behovet for unntak er lagt på riktig sted.

Sammenstilling fra databaser

I rapporten er det pekt på at bestemmelsen i § 9 om sammenstilling fra databasene til organet har skapt en viss økning i innsynsbegjæringer og at den har bidratt til økt innsyn.¹⁷ Rapporten identifiserer flere særlige utfordringer knyttet til bestemmelsen. Det er pekt på både uklare vurderingstemaer, variasjon i praktiseringen, at den er ressurskrevende, manglende etterprøvbarehet og utfordringer med personvern.

Rapporten peker etter vår vurdering her på flere relevante problemstillinger. Hovedutfordringen er at kriteriet «enkle framgangsmåter» er utpreget vagt og skjønnsmessig, og innbefatter flere «undertemaer». Når det gjelder hvilken tidsbruk som må aksepteres har Sivilombudsmannen i uttalelse i sak 2013-2480 antatt at en arbeidsbelastning på én til to dagsverk ligger utenfor. Vi vil for vår del anta at også en mindre arbeidsbelastning enn dette vil kunne sprengte rammen for hva som kan kreves. Problemet er imidlertid at loven og forarbeidene gir liten veiledning her. En utfordring er også hvilket nivå av teknisk innsikt og kompetanse tidsbruken skal vurderes ut fra, derunder også hvilken betydning det har at ulike tekniske systemer gir ulike utgangspunkter og ulikt resultat når det gjelder hvilken kompetanse og tidsbruk som er nødvendig. Det er ikke oppsiktsvekkende at dette kan gi rom for ulik praksis – også i klageinstansene.

Det er også enkelte utfordringer med personvern og sammenstillinger. Riktignok må forvaltningen gå igjennom det dokument som i lovens forstand oppstår når sammenstillingen er gjort, for blant annet å sladde ut opplysninger som er underlagt lovbestemt taushetsplikt, og annen informasjon som kan og etter en konkret vurdering eventuelt bør unntas etter offentleglova. Når det gjelder personopplysninger fremgår det imidlertid av personopplysningsloven § 6 at den ikke begrenser den innsynsrett man har etter blant annet offentleglova. I tillegg fremgår at dersom annen lovbestemt rett til innsyn (herunder offentleglova) gir tilgang til flere opplysninger enn personopplysningsloven, skal den behandlingsansvarlige av eget tiltak veilede om retten til å be om slikt innsyn.

Ettersom offentleglova ikke har noe generelt unntak for personopplysninger, vil personopplysninger som ikke er omfattet av lovbestemt taushetsplikt i utgangspunktet ikke kunne unntas fra innsyn. Bestemmelsen i offentleglova § 9 gir store muligheter for å sammenstille personopplysninger. Der dette kan gjøres på en teknisk enkel måte, vil dette dermed gi krav på innsyn i potensielt store mengder

¹⁶ Side 138.

¹⁷ Side 12/13.

personopplysninger. Det er vår oppfatning at departementet her bør vurdere sammenhengen mellom offentleglova og personopplysningsloven på nytt. Disse reglene fremstår ikke som godt koordinert.

Den teknologiske utviklingen vil trolig gjøre mulighetene til å sammenstille opplysninger fra databaser enda større i framtiden. Bestemmelsen innebærer derfor et betydelig potensiale for økt innsyn. Samtidig understreker dette behovet for å gi bestemmelsen en utforming som gir en mer presis regulering.

Et annet eksempel på hvor forholdet mellom offentleglova og personopplysningerloven reiser noen spørsmål, er bestemmelsen i § 24 annet ledd som gir hjemmel til å unnta «melding, tips eller liknande dokument om lovbrøt frå private». Bestemmelsen gir blant annet mulighet til å verne identiteten til den som har meldt fra, men bare dersom det gjelder «lovbrøt». Dersom de kritikkverdige forhold ikke gjelder lovbrøt, vil det - med mindre det gjelder opplysninger underlagt lovbestemt taushetsplikt – i utgangspunktet være rett til innsyn. Dette synes å gi en sterkere innsynsrett etter offentleglova enn den innsynsrett en person har om egne personopplysninger etter personopplysningslova § 23 f. Illustrerende er for så vidt Personvernemndas avgjørelse 2014-09 Kanvas, hvor nemnda peker på at «(h)ensynet til at det skal kunne varsles om kritikkverdige forhold, og hensynet til barnas beste anses i denne sammenheng for «åpenbare» og «grunnleggende» private interesser etter personopplysningsloven § 23, 1. ledd bokstav f. Dette taler etter tilsynets oppfatning for at innsynsretten kun gjelder i den utstrekning foreldrenes og barnas identitet ikke blir avslørt.» Det er her ikke gjort noen reservasjon om at opplysningen må gjelde et lovbrudd.

Merinnsyn, delvis innsyn og skadevilkår

Rapporten avdekker en del usikkerhet om forholdet mellom begrepene «merinnsyn», «delvis innsyn» og de vurderinger som knytter seg til skadevilkår i de enkelte bestemmelsene. Som kjent innebærer merinnsyns-vurderingen ved lovens «kan-bestemmelser» at man har plikt til å gjøre en slik vurdering, men ikke rettslig plikt til å gi innsyn selv om avveiningen skulle kunne ut i at hensynene for offentlighet veier tyngst. Det foreligger altså i juridisk terminologi et såkalt «fritt skjønn». En særlig utfordring i kommunesektoren knytter seg til at det ligger til fylkesmannen som klageinstans en kompetanse å overprøve dette skjønn. Dette er berørt nærmere nedenfor.

Når det gjelder usikkerheten mellom begrepene her kan en mulig løsning være i større grad å bygge skadevilkår inn i selve lovbestemmelsen, i stedet for en plikt til å gjøre en vurdering av merinnsyn. Slik ville de avgjørende kriterier fremgå direkte av loven.

Søkerlister

Rapporten omtaler bestemmelsen i § 25 blant «vanskelige områder i loven».¹⁸ Rapporten går imidlertid ikke nærmere inn på denne. Bestemmelsen er en avveining mellom kryssende hensyn. På den ene siden hensynet til å sikre et best mulig søkergrunnlag til sentrale offentlige stillinger. På den annen side allmennhetens interesse i å bli kjent med hvem som søker seg til slike stillinger. Bestemmelsen er uttrykk for en balansegang mellom disse hensyn. I tillegg er også personvern hensyn et element i dette.

Mange av våre medlemmer spør seg om balansepunktet er lagt på riktig sted. De hevder at det ikke er åpenbart at de positive effektene oppveier de negative. Ulempen er at søkergrunnlaget til lederstillinger blir dårligere enn det ellers kunne vært. Det settes spørsmålstegn ved om offentlige søkerlister totalt sett

¹⁸ Side 67.

bidrar til et bedre sluttresultat ved tilsetting av ledere. Dette gir grunn til å følge med på om ikke bestemmelsen slik den nå skal forstås har flere negative effekter enn positive.

Anskaffelsessaker

Etter offentlighetsloven av 2006 er tilbud og protokoller offentlige, men det kan gjøres unntak fra innsyn i disse frem til valget av leverandør er gjort, jf. § 23 tredje ledd. Tilbud og protokoller er således offentlige etter dette tidspunktet. Krav om innsyn skal avgjøres «uten ugrunnet opphold», jf. offentlighetsloven § 29. Tilbud og protokoller vil dermed være offentlige i karensperioden.

Det kan gjøres unntak fra innsyn for opplysninger når det er påkrevd av hensyn til en forsvarlig gjennomføring av økonomiforvaltningen til organet. Det skal gjøres unntak for opplysninger som er omfattet av taushetsplikt, som for eksempel forretningshemmeligheter.

Reglene skiller seg fra den gamle offentlighetsloven, der det var gjort et generelt unntak fra innsyn i tilbud og protokoller. Dette unntaket gjaldt også etter tildelingsbeslutningen. Offentlighetslovutvalget foreslo å videreføre unntaket for innsyn i tilbud, jf. NOU 2003:30 kapittel 14. Utvalget konkluderte med at ulempene med en slik ordning ville bli så store at de ikke ville fremme et forslag om offentlighet om tilbud. Utvalget la blant annet vekt på at det ville innebære en betydelig arbeidsbyrde for forvaltningen å gå gjennom tilbudene med tanke på taushetsbelagte opplysninger. KS støttet i sin høring av 03.05.2004 utvalgets forslag. Det vises videre til Håndhevelseutvalgets uttalelser om offentlighet for tilbud i NOU 2010:2, pkt 13.7.3.

KS har også etter lovens ikrafttredelse i flere aktuelle høringsuttalelser gitt uttrykk for lovendringens uheldige konsekvenser for konkurransesituasjon og for kommunesektorens ressursbruk.

Rapporten peker på de utfordringer flere lovutvalg og KS tidligere har påpekt knyttet til praktiseringen av offentleglova knyttet til tilbud og anskaffelsesprotokoller. De forhold rapporten peker på stemmer godt overens med det bildet vi gjennom vår rådgivning og interessepolitiske arbeid har fått vedrørende de utfordringer innsynsreglene gir på området for offentlige anskaffelser.

KS' inntrykk basert på informasjon fra medlemmene, er at det begjæres innsyn i de fleste anskaffelser. Tilbudsmaterialet er ofte omfattende og vurderingene av hva som omfattes av taushetspliktsbestemmelsen i fvl./offl. § 13, er svært krevende. Hva som er å anse som forretningshemmeligheter er meget utfordrende/kompetansekrevenende for innkjøpere så vel som for jurister, da slike vurderinger ofte krever inngående teknisk bransjekunnskap.

Våre medlemmer opplever også at innsynsbegjæringer ofte fremmes primært for å se sine konkurrenter i kortene, og ikke etter lovens intensjon om å etterprøve forvaltningens saksbehandling.

Etter ikrafttredelse av offentleglova har KS sett flere enkeltsaker hvor innsyn i tilbud før kontraktsinngåelse har vanskeliggjort gjennomføring av ny konkurranse når forutgående konkurranse har vært mislykket eller av annen årsak må avlyses. Dette er en situasjon verken oppdragsgivere eller leverandørene er tjent med. KS mener i likhet med håndhevelsesutvalget at regelendringen 2006 - loven fører med seg må revurderes.

KS mener de uheldige konsekvensene regelendringen har medført, vil bli betydelig redusert ved at tidspunktet for innsyn settes slik regelen var etter offentlighetsloven av 1970.

Selvstendige rettssubjekter

Rapporten peker på at kunnskapen om offentleglova er lav i virksomheter organisert som egne rettssubjekter. Videre får disse svært få innsynsbegjæringer, og enda færre klager på avslag. På bakgrunn av rapportens generelle påpekning av at kompetanse blant annet har sammenheng med antall innsynsbegjæringer er det for så vidt ikke overraskende at kompetansen knyttet til offentleglova er lav i disse virksomhetene. Hva som kan være årsaken til det lave antallet innsynsbegjæringer går ikke rapporten nærmere inn på.

Rapporten gir på denne bakgrunn uttrykk for at det er «manglende kunnskap om offentlighet» i de selvstendige rettssubjektene. Rapporten peker på at det i hovedsak er virksomheter i kommunal sektor som er omfattet av loven. På dette grunnlag gir rapporten uttrykk for at «betydelige kollektive midler brukes i kommune-Norge i dag uten at virksomheten utsettes for offentlighet».

Vi vil bemerke at offentlighet er mer enn offentleglova, og at det faktisk at kjennskapen til offentleglova kan være mangelfull ikke er ensbetydende med at virksomheten ikke «utsettes for offentlighet». Det mer interessante er hva som er bakgrunnen for at pressen ikke benytter adgangen til å be om innsyn.

Noe kan trolig skyldes usikkerhet. Loven har for så vidt lyktes med å klargjøre offentlig innflytelse som kriterium for hvilke virksomheter loven skal gjelde for, men ikke like godt når det gjelder betydningen av arten og karakteren av den virksomhet som drives. Blant annet er det uklart hva som nærmere ligger i at virksomheten «hovedsakelig» driver næringsvirksomhet. Det er grunn til å vurdere nærmere behovet for en klargjøring av dette.

KS mener at det primært bør være arten og karakteren av den virksomhet som drives som bør være avgjørende for om loven skal gjelde. En tilnærming til dette som også kan gjøre det klarere hvilke selskaper som er omfattet, vil kunne være å gå igjennom særlovgivningen som legger oppgaver og ansvar til kommunene for å vurdere å regulere nærmere i de enkelte lover på hvilke virksomhetsområder kommunale selskaper skal være omfattet av loven.

Klageordningen i kommunene

Rapporten peker på flere utfordringer ved klagesystemet.¹⁹ Det er funnet indikasjoner på at klageorganene har ulik praksis. Det betydelige skjønnselementet i flere av lovens bestemmelser forsterker denne institusjonelle svakheten. På denne bakgrunn stilles det i rapporten spørsmål ved om dagens klagesystem er egnet til å avklare uklare rettslige spørsmål etter offentleglova.

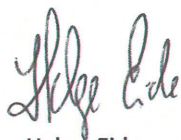
Etter vår oppfatning peker rapporten på vesentlige utfordringer ved klagesystemet. Hovedutfordringen synes å være at det er tvil om dagens klageordning i tilstrekkelig grad ivaretar behovet for rettsavklaring og rettslikhet.

En annen utfordring som ikke er nevnt i rapporten er at etter forvaltningsloven skal en statlig klageinstans som overprøver kommunale vedtak «legge vekt på hensynet til det kommunale selvstyre ved prøving av det frie skjønn». I høringsnotat av 25. januar 2016 om «etablering av tvisteløsningsmekanisme for rettslige tvister mellom stat og kommune mv.» foreslår departementet å begrense statlig klageinstans' adgang til å overprøve kommunenes utøvelse av det frie skjønn ytterligere, ved et forslag om at

¹⁹ Side 18.

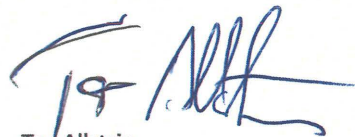
«klageinstansen (skal) legge stor vekt på hensynet til det kommunale selvstyre ved prøving av det frie skjønn». Samt at vurderingen av dette skal fremgå av vedtaket.

Ordningen i klagesaker etter offentleglova er ikke i samsvar med dette prinsippet. Det bør gjøres en nærmere vurdering av hvorfor dette prinsippet ikke er lagt til grunn her. Problemstillingen er blant annet aktuell i forbindelse med advokatlovutvalgets forslag om nærmere regulering av klageinstansens kompetanse i saker hvor kommunen har gitt avslag på innsyn i advokatråd. Utvalget foreslår her at: «Fylkesmannen kan ikkje, som overordna klageinstans for kommunalt eller fylkeskommunalt organ, gi meirinnsyn i dokument omfatta av lov om advokater og andre som yter rettslig bistand § 27 femte leden etter offentleglova § 11, dersom organet sjølv har avgjort at slikt innsyn ikkje skal givast» KS har sluttet seg til dette forslaget.

Helge Eide

Direktør interessepolitikk

Tor Allstrin

Avdelingsdirektør